

HEARTLAND

Een nieuwe kans & Kiezen

In de serie **HEARTLAND** zijn verschenen:

Alleen verder & Na de storm

Een nieuwe kans & Kiezen

Lauren Brooke

HEARTLAND

Een nieuwe kans & Kiezen

Wil je op de hoogte blijven van nieuws over de Kluitman-paardenboeken?
Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 283/W102101

Bisac JUV002130

© MMXXI herziene Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MM Working Partners Ltd.

First published by Scholastic Inc., New York

Geschreven door Lauren Brooke

Oorspronkelijke titels: *Heartland. Breaking Free*

& *Heartland. Taking Chances*

Nederlandse vertaling: Sofie de Lint

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

kluitman

HEARTLAND

Een nieuwe kans

*Met dank aan Monty Roberts,
die als eerste over de join-up-techniek schreef.
Door zijn werk is de wereld een betere plek
voor paarden geworden.
En met speciale dank aan Linda Chapman.*

*Voor Pippa le Quesne, die van Heartland een speciale plek
heeft gemaakt.*

Hoofdstuk 1

‘Mam komt niet meer terug, Pegasus,’ zei Amy zacht tegen de oude schimmel. ‘Nooit meer.’ Ze wilde het hem zo graag uitleggen, ook al wist ze best dat hij haar niet kon verstaan.

Het ongeluk was nu een paar maanden geleden, maar Pegasus was al die tijd op Marion Fleming blijven wachten. Hij had daar maar gestaan, met zijn hoofd over de boxdeur, urenlang naar de oprijlaan starend, tot het donker werd.

De afgelopen dagen had Amy gemerkt dat er iets was veranderd bij het lievelingspaard van haar moeder. Pegasus was lusteloos en stil geworden. Hij stak zijn hoofd niet meer naar buiten, maar bleef achter in zijn box staan, met hangend hoofd en doffe ogen. Het leek wel alsof hij het wachten had opgegeven en alle hoop had laten varen. Amy kon het bijna niet aanzien.

Ze leunde tegen hem aan en Pegasus briepte zachtjes. Hij duwde zijn grote hoofd tegen haar borst. Amy deed haar ogen dicht. Bij Pegasus voelde ze zich veilig en rustig, en zo was dat altijd al geweest.

Vroeger had Pegasus in de hele wereld voor gevulde tribunes gezorgd en had hij met haar vader de beroemdste

combinatie gevormd die er ooit in de springsport was geweest. Dat was allemaal lang geleden. Toen woonden ze nog in Engeland en was haar vader nog bij hen. Heartland bestond nog niet. Amy schudde haar hoofd. Alles was nu heel anders.

Amy schrok op door het geluid van een opengaande deur. Ze gaf Pegasus een zoen op zijn donkergrijze snoet en keek naar buiten. Aan de andere kant van het erf zag ze haar oudere zus Louise, die meestal Lou werd genoemd, uit het houten woonhuis komen. Achter haar slanke, blonde zus verscheen haar opa met een koffer.

Amy deed de staldeur open. 'Ga je nu al, opa?'

Jack Bartlett bleef bij de auto staan en knikte. 'Ja, lieverde. Als ik nu wegga, hoef ik niet in het donker te rijden.'

Amy rende naar hem toe. 'Doe Glen en Sylvia de groeten van me.' Ze sloeg haar armen om zijn nek. Haar opa rook altijd zo lekker, naar oud leer en zeep.

'Laat je het weten als je er bent?' vroeg Lou.

'Tuurlijk.' Jack keek zijn kleindochters aan en fronste bezorgd zijn gerimpelde voorhoofd. 'Weten jullie zeker dat jullie het redden alleen? Er is de laatste tijd zo veel gebeurd.'

'Maak je niet druk,' antwoordde Amy. 'Bovendien móét je wel gaan, opa. Je weet toch hoe Glen en Sylvia ernaar uitkijken.'

Jack knikte. Elke herfst ging hij een paar weken bij zijn broer en schoonzus logeren. Toen Amy nog klein was, was ze elk jaar meegegaan naar hun boerderij in Tennessee.

Jack was nog steeds niet gerustgesteld. 'Kunnen jullie echt al het extra werk aan als ik weg ben? We hebben het nu al zo druk.'

'Daar hebben we het toch al over gehad, opa,' zei Lou praktisch. 'Je weet toch dat Marnie volgende week komt? Zij kan meehelpen, en Ty heeft ook al aangeboden om over te werken.'

'Maar kunnen we dat wel betalen?' De rimpels naast Jacks ogen werden dieper toen hij aan het extra salaris van de staljongen van Heartland dacht.

Lou haalde haar schouders op. 'Daar vinden we wel wat op.' Jack wilde tegensputteren, maar Lou snoerde hem de mond. 'Ga nou maar!' Ze gaf hem snel nog een zoen en deed het portier open.

'Ik zou haast gaan denken dat jullie me weg willen hebben!' Jack gooide zijn koffer in de kofferbak en stapte in.

'Je hebt ons door,' zei Amy lachend. 'We gaan allemaal wilde feesten houden als je weg bent, hè Lou?'

Jack begon nu ook te lachen. 'Dat klinkt goed. Misschien blijf ik toch maar hier.' Toen zag hij de uitdrukking op Lou's gezicht. 'Oké, oké! Ik ga al!' Hij startte de motor en Amy en Lou deden een stap achteruit. Ze zwaaiden hem uit, terwijl hij de lange oprijlaan af reed.

'Zo,' zei Lou toen de auto in een grote stofwolk was verdwenen, 'nu moeten we het samen zien te redden.'

Binnen begon de telefoon te rinkelen. Lou's gezicht

klaarde op. ‘Misschien is dat een nieuwe klant! Ik neem wel op,’ zei ze en ze haastte zich naar binnen.

Amy keek om zich heen. Links van haar was de voorste stal met de zes boxen. De witte verf bladderde van de deuren en het hout van de boxdeuren was helemaal rafelig omdat er zo veel paarden hun tanden in hadden gezet. Overal op het erf en rond de waterbak lagen plukken hooi en stro. Amy zuchtte. Het erf moest nodig worden geveegd en bij de achterste stallen was de troep nog veel erger.

Ze keek naar de weilanden langs de oprijlaan. In de warme herfstzon stonden paarden en pony’s in alle kleuren en maten rustig te grazen. Amy glimlachte. Als Heartland er niet was geweest, zouden de meeste van hen allang zijn afgemaakt. Dat ze allemaal zo gelukkig en gezond waren, maakte het harde werk en de lange dagen meer dan de moeite waard.

Van de vijftien paarden die er nu op Heartland stonden, waren er twaalf gered van eigenaars die hen mishandelden of verwaarloosden. Deze paarden leerden op Heartland weer hun vertrouwen in mensen terug te krijgen, zodat ze uiteindelijk naar een nieuw tehuis konden. Drie van de paarden waren in training op Heartland; ze waren gestuurd om van hun gedragsproblemen afgeholpen te worden.

En dan was er Pegasus. Hij was van Amy’s vader geweest, totdat ze samen een ongeluk hadden gekregen tijdens een springwedstrijd. Daarna was haar vader bij hen weggegaan en Pegasus had zich aan haar moeder gehecht. Amy keek

naar de lege deuropening van de laatste box. Arme Pegasus, het leek wel of hij niet wist wat hij moest zonder Marion.

Lou kwam weer uit de achterdeur.

‘En, een nieuwe klant?’ vroeg Amy hoopvol, maar ze zag al aan het gezicht van haar zus wat het antwoord zou zijn.

‘Nee, verkeerd verbonden.’ Lou zuchtte en keek om zich heen naar het erf. ‘Die drie lege boxen moeten nu echt snel worden gevuld, Amy. We hebben het geld hard nodig.’

Amy knikte. Ze wist ook wel dat ze betalende klanten moesten hebben om de andere paarden te kunnen helpen.

‘Ik snap gewoon niet waarom we opeens geen nieuwe klanten meer krijgen,’ zei Lou fronsend. ‘Nadat Nick Halliwell iedereen over ons begon te vertellen, liep het storm. En nu komt er ineens niemand meer.’

‘Ik kan Nick wel even appen om te vragen of hij iemand weet die hulp nodig heeft met paarden,’ stelde Amy voor.

Nick Halliwell was een beroemde springruiter. Een maand of twee geleden had Amy een van zijn veelbelovende jonge paarden van zijn angst voor trailers afgeholpen. Sinds die tijd raadde Nick iedereen aan om probleempaarden naar Heartland te brengen.

‘Het is te proberen,’ zuchtte Lou.

Maar toen Amy naar binnen liep en Nick Halliwell aptte, stuurde hij terug dat hij voor wedstrijden naar het buitenland was. ‘Hij komt pas over drie maanden terug,’ zei Amy.

Amy stopte haar telefoon met een zucht weer in haar zak. ‘Pech,’ zei ze tegen Lou, die aan de keukentafel was komen zitten.

‘Ik snap er niks van,’ zuchtte Lou. ‘Er heeft nu al meer dan een week niemand gebeld.’

Dat was inderdaad raar, dacht Amy bij zichzelf. Het kwam maar heel weinig voor dat er zo lang niemand belde. Ze voelde zich ongerust worden, maar drukte dat gevoel weer snel weg. ‘Het komt heus wel goed.’ Ze deed haar best om optimistisch te klinken.

‘Ik hoop het maar. Anders wordt het wel erg moeilijk.’ Lou zuchtte nog eens en stond op. ‘Kom op, laten we maar met mams kamer beginnen.’

Amy’s adem stakte in haar keel. Mams kamer. Die twee woorden bleven rondtollen in haar hoofd. Sinds haar moeder was overleden, hadden ze niets veranderd aan haar kamer. Maar nu Lou’s vriendin Marnie Gordon kwam logeren, had Lou besloten dat ze de kamer moesten opruimen. Ze hadden de ruimte nodig als logeerkamer.

‘Het is vast niet veel werk,’ zei Lou. Ze liep voor Amy uit de trap op, deed de slaapkamerdeur open en ging naar binnen.

Amy bleef in de deuropening staan. De afgelopen maanden was ze zo min mogelijk in haar moeders kamer geweest. Nu zag ze opeens weer alle bekende spullen en rook ze nog een vleug van haar moeders parfum. Ze vocht tegen de tranen die ze achter haar ogen voelde branden. Het ongeluk

was nu drie maanden geleden en het eerste, heftige verdriet was voorbij, maar door de kleinste dingen kon Amy opeens weer de pijn voelen.

‘Oké.’ Lou liep naar een stapel kartonnen dozen die ze in de kamer had neergezet. ‘De dingen die we willen houden, doen we hierin. De rest leggen we daar op een stapel.’ Ze stroopte haar mouwen op. ‘Ik begin wel met de kledingkast.’ Als in een droom stapte Amy de kamer binnen. Er hingen paardenfoto’s aan de muren, haar moeders werkjasje hing over een stoel, de lakens van het bed lagen een beetje slordig en in Marions borstel zaten nog wat blonde haren. Het was net alsof haar moeder nog leefde en elk moment de kamer binnen kon lopen.

Lou deed de kast open en was even stil toen ze de rij bekende kleren zag. Ze raakte een bloes aan en Amy zag haar slikken. Toen werd Lou weer praktisch. ‘Zullen we deze eerst uitzoeken?’ Ze aarzelde even en haalde toen wat shirts tevoorschijn. ‘Alles wat nog goed is, kan naar de kringloopwinkel en de rest kan weg.’

‘We kunnen mams kleren toch niet zomaar wegdoen!’ Amy keek naar haar zus.

Lou haalde haar schouders op. ‘Tja, we moeten ruimte maken voor Marnies spullen, dus die kast moet leeg.’

‘Kunnen we ze niet ergens anders opbergen?’ Amy liep naar de kast en pakte een groene rijbroek. Haar maag deed pijn. Ze herinnerde zich dat haar moeder de rijbroek een paar dagen voor het ongeluk nog aan had gehad.

Lou gaf Amy haar zin. ‘Oké,’ zuchtte ze. ‘Er is vast nog wel plaats in de kelder.’

Ze pakten de kleren snel in. Amy vouwde de broeken en shirts op, terwijl Lou Marions mooie kleren uit de kast pakte en ze snel en handig in een doos deed. Ze stopte even toen ze het laatste jasje pakte, een rij-jasje.

‘Mams wedstrijdjasje,’ fluisterde Lou. Voorzichtig streek ze met haar vinger over het blauwe jasje met de donkerrode voering.

Lou’s ogen werden nat en Amy kreeg een brok in haar keel. Haar moeder had haar eigen carrière als springruiter opgegeven nadat Pegasus en haar vader dat ernstige ongeluk hadden gehad, twaalf jaar geleden. Amy was toen pas drie en ze wist niet veel van de tijd voordat ze met haar moeder naar Virginia was verhuisd om bij haar opa te gaan wonen. Maar ze wist dat Lou, die elf was toen het ongeluk gebeurde, zich veel meer herinnerde van hun tijd in Engeland, toen haar moeder het blauwe jasje nog droeg tijdens wedstrijden.

Lou knipperde haar tranen weg en legde het jasje op de andere kleren in de doos. Ze begon de onderste planken van de kast uit te ruimen. Ze lagen vol met schoenendozen, make-up en potten crème. ‘Wat een puinhoop,’ zei ze met strakke stem.

Amy zei niets en begon de berg schoenen uit te zoeken. Tussen de laarzen en schoenen stond een doos. Amy maakte hem open en keek erin. ‘Foto’s!’ Ze haalde twee

verkleurde blauw-met-gouden albums tevoorschijn en sloeg er een open. ‘Hé Lou, dit ben jij!’ Op bijna elke foto stond een blonde kleuter met grote lichtblauwe ogen en een rond gezichtje.

Lou keek over haar schouder mee. ‘Jep.’

‘En mam en pap.’ Amy glimlachte. Haar ouders zagen er vreemd jong uit op de foto’s. Haar vader was lang met donker, krullend haar. Haar moeder keek lachend naar hem op, slank en klein, met dezelfde blauwe ogen en blonde haren als Lou.

Amy sloeg de bladzijden om. Er waren foto’s van de springstal in Engeland en van paardenhoofden die over donkerbruine staldeuren op een keurig vierkant erf keken. Er waren foto’s van haar ouders tijdens wedstrijden, foto’s van Marions mooie bruine merrie, Delilah, en van haar vader op Pegasus. En foto’s van een vijfjarige Lou, die op een klein bont pony’tje over hindernissen sprong.

‘Dat was Minnie.’ Lou ging naast Amy op haar knieën zitten. ‘Ik heb haar van pap gekregen toen ik drie was. En toen jij oud genoeg was, wilde jij er altijd op, dus toen heeft hij Nugget voor me gekocht.’ Ze sloeg het tweede album open. ‘Hé, kijk! Hier ben jij als baby.’

Amy bekeek haar babyfoto’s en bladerde verder door het album tot ze een foto vond waarop ze een jaar of twee was. Ze was toen een mager ding met lichtbruin haar en bruine ogen. Op elke foto zat ze wel op een paard of stond ze ernaast. Ze leek helemaal niet op Lou, veel meer op haar vader.

Lou wees op een foto van het hele gezin. Ze zaten lachend op het strand naast een zandkasteel. ‘Dat was op vakantie in Spanje. Jij was pas drie en ik was elf.’

Amy sloeg de bladzij om, om de volgende foto’s te zien, maar opeens waren er geen meer. De rest van het album was leeg. Ze keek haar zus vragend aan.

‘Paps ongeluk,’ zei Lou zachtjes.

Amy haalde wat enveloppen uit de doos en schudde ze leeg op de grond. Nog meer foto’s: Amy en Marion met Jack op Heartland. Amy was ongeveer een jaar ouder dan op de laatste foto’s in het album, en haar moeder zag er ook anders uit. Haar gezicht stond veel ernstiger.

‘Dit ben ik.’ Lou haalde een foto tevoorschijn waarop ze voor de Engelse kostschool stond. Ze zag er heel netjes uit, in een uniform en met haar schooltas in haar hand.

Amy keek op. ‘Waarom ben je toen eigenlijk niet met ons meegegaan, Lou?’ Haar moeder had het haar geprobeerd uit te leggen, maar Amy had nooit begrepen waarom Lou liever in Engeland op haar kostschool was gebleven.

‘Omdat ik dacht dat pap terug zou komen.’

‘Dat dacht mam ook.’ Amy herinnerde zich wat haar moeder had verteld. ‘Ze zei dat ze heel lang op pap is blijven wachten, maar dat hij niet terugkwam.’ Ze fronste haar voorhoofd. ‘Hij heeft ons gewoon in de steek gelaten, Lou.’

Lou’s ogen vonkten. ‘Hij moest er gewoon aan wennen dat hij nooit meer wedstrijden zou kunnen rijden. Hij zou

heus wel teruggekomen zijn, hoor! Maar mam is meteen het land uitgegaan.’

‘Natuurlijk is ze weggegaan!’ riep Amy uit. Ze dacht terug aan de tijd dat ze net in Amerika waren. Haar moeder was zo overstuur geweest. ‘Ze kon gewoon niet in Engeland blijven. Alles daar deed haar aan pap denken.’

‘Als ze was gebleven, dan was ze er misschien geweest als hij terugkwam en dan zouden ze weer bij elkaar geweest zijn.’

Maar hij is nooit teruggekomen! Amy slikte de woorden in voor ze ze uitgesproken had. Ze realiseerde zich wel dat ze altijd alleen maar haar moeders kant van het verhaal had gehoord, maar ze kon zich niet voorstellen dat het niet zo was gegaan. Ze snapte niet dat Lou nog steeds hun vader kon verdedigen. Na maanden in spanning te hebben gewacht, had Marion alle paarden verkocht, behalve Pegasus, die door het ongeluk vreselijk gewond was geraakt, en was ze terug naar haar vader gegaan in Virginia. Daar had ze zich helemaal gestort op het genezen van Pegasus en was ze begonnen van Heartland een tehuis voor mishandelde en verwaarloosde paarden te maken. Door paarden te helpen die nergens anders heen konden, was ze er zelf ook langzaam weer bovenop gekomen.

‘Trouwens, ik had hier toch niet kunnen wonen,’ zei Lou. ‘Dan had ik van mam met de paarden moeten helpen en die kon ik gewoon niet uitstaan na wat er met pap was gebeurd.’

Amy dacht aan de lange jaren dat ze Lou bijna niet had gezien. De keren dat Lou toch langs was gekomen, hadden ze steeds ruzie gemaakt omdat Lou niks met Marions werk te maken wilde hebben. Nu was alles anders. Nadat hun moeder was overleden, had Lou haar liefde voor paarden teruggevonden. Amy keek naar een foto van Lou in een lange, zwarte toga, die was genomen toen ze afstudeerde aan de universiteit van Oxford in Engeland. Naast haar stonden Marion en Amy.

‘Mam was zo trots toen je naar Oxford ging. En toen je opbelde dat je al je examens had gehaald, stond ze erop om naar je afstuderen te gaan. Dat was voor haar zelfs belangrijker dan Heartland.’

Lou keek Amy verbaasd aan. ‘Echt waar? Heeft ze dat gezegd?’

Amy knikte.

‘Dat wist ik niet,’ zei Lou zachtjes.

Amy kneep haar in haar arm. ‘Mam miste je ontzettend, Lou. Ze was zo blij toen je een baan in New York kreeg.’

Lou beet op haar lip. ‘En toch ben ik niet vaak langsgelopen, hè? O Amy, als alles toch anders was gelopen...’ Ze was even stil, maar trok toen haar schouders recht. ‘Het slaat nergens op om zo te denken. Je kunt het verleden toch niet veranderen. Je moet naar de toekomst kijken.’ Ze ging verder met opruimen. ‘Kom op, laten we dit even afmaken.’ Amy stopte de foto’s terug in de envelop en borg de albums op. Ze tilde de doos op en droeg hem naar het

raam. Het raam van haar moeders kamer keek net als dat van Amy’s slaapkamer uit over het erf. Pegasus stond nog steeds achter in zijn box.

‘Ik maak me zorgen over Pegasus.’ Amy draaide zich om naar Lou, die de laden van het bureau uitruimde.

‘Ja, je zei al dat het niet zo goed met hem ging.’

Amy knikte. ‘Weet je nog hoe hij onafgebroken over zijn deur bleef kijken na het ongeluk?’

‘Ja, net alsof hij stond te wachten tot ze terugkwam.’

‘Dat doet hij nu niet meer. Hij staat alleen maar verdrietig in een hoekje.’

‘Ach, het komt wel weer goed.’ Lou vouwde een doos dicht.

Amy staaarde uit het raam. Ze wilde maar dat ze ook zo zeker wist dat Pegasus weer de oude zou worden. ‘Hij was zo gek op mam. Hij is vast heel erg in de war. Opeens is ze weg en hij begrijpt natuurlijk niet waarom. Ik denk dat hij daarom zo lusteloos is.’

‘Kun je hem er niet iets tegen geven?’

Amy dacht aan de kruiden en andere natuurlijke geneesmiddelen waarover haar moeder haar alles had geleerd. Ze kende wel een paar dingen die hielpen tegen verdriet. ‘Ik zal het proberen.’

Lou trok nog een la open. ‘Hij komt er wel weer bovenop.’

In stilte gingen ze door met opruimen.

‘Dit kunnen we wel weggooien, denk ik.’ Lou haalde een stapel oude brieven en kaarten uit de la en keek ze snel

door. ‘Het zijn oude verjaardagskaarten en zo...’ Haar adem stakte. Ze trok een envelop uit de stapel.

‘Is er iets?’ Amy zag dat Lou’s ogen groot werden. Haar zus gaf geen antwoord. Amy gluurde over haar schouder. De brief was geadresseerd aan Marion Fleming, op Heartland.

‘Wat is er dan?’ vroeg Amy weer. Ze begreep niet waarom Lou zo raar naar de brief keek.

‘Deze brief is vijf jaar geleden gestuurd, kijk maar naar het poststempel,’ zei Lou.

‘Nou, en?’

Lou keek Amy aan, haar gezicht was bleek. ‘Hij is van pap!’

Hoofdstuk 2

‘Dat kán niet!’ riep Amy uit. Ze staaarde naar de envelop. ‘Hij heeft nooit meer iets van zich laten horen.’

‘Nou, dit is anders wel zijn handschrift.’ Met trillende vingers maakte Lou de envelop open en haalde er een vel beschreven papier uit. Ze las snel het adres boven aan de brief. ‘Uit Engeland. Ik wist het wel! Hij woont al die tijd gewoon in Engeland...’

‘Wat staat erin?’ vroeg Amy.

Lou las de brief snel door. Het was even stil. ‘Maar toen woonde ik ook nog in Engeland,’ fluisterde Lou verslagen. ‘Waarom heeft hij me dan nooit opgezocht?’

‘Wat staat er nou in?’ vroeg Amy ongeduldig. Ze trok de brief uit Lou’s handen. *Lieve Marion*, las ze haperend.

Laat toch wat van je horen. Een kaart, een briefje, het maakt niet uit. Ik kan niet meer tegen de stilte. Ik weet dat ik me vreselijk heb gedragen en ik heb mezelf daarvoor de laatste zeven jaar gehaat. Kun je het me alsjeblieft vergeven? We kunnen toch opnieuw beginnen? We waren een goed team, toch? Waarom zouden we dat niet weer kunnen worden?